

Misbrug af Arbejdsløshedsunderstøttelse for de Medlemmer, der bor saa langt fra deres Afdeling eller Kontrolsted, at Kassens Tillidsmænd er ude af Stand til at føre Kontrol med, om Arbejdsløshed foreligger, maa ogsaa iagttages ved Kontrollen med arbejdsløse, der oppebærer midlertidig Hjælp, hvorfor man har optaget Bestemmelsen i Paragrafens Stk. 1.

Af praktiske Hensyn har man i Stk. 2 foreslaaet, at Kommunalbestyrelserne kan vedtage at overlade Udbetalingen af Hjælpen og Kontrollen med de understøttede til statsanerkendte Arbejdsløhedskasser, for saa vidt angaar disse Kassers Medlemmer, hvilket navnlig i Hovedstadskommunerne og de større Købstadkommuner maa antages at være den mest formaals-tjenlige Ordning, idet Kommunalbestyrelserne derved befries for store administrative Byrder, ligesom Kasserne er bedre egnede til at føre en virkelig effektiv Kontrol med de understøttede Medlemmer.

Til § 4.

Paa tilsvarende Maade som i det i Rigsdagssamlingen 1930—31 forelagte Forslag er det foreslaaet, at Understøttelsesudgifterne skal bæres med $\frac{1}{2}$ af Op-holdskommunen, $\frac{1}{4}$ af Arbejdsløhedsfonden og $\frac{1}{4}$ af Staten.

I Betragtning af de Opgaver, som ved Forslaget til Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m. er tænkt løst af Arbejdsløhedsfonden, anser man det for betænkeligt at svække dennes Økonomi for stærkt ved dette Lovforslag og har derfor ikke ment at kunne paalægge Fonden en større Andel af Udgifterne.

Til § 5.

Som det fremgaar af Betænkningen fra Folketingets Udvalg angaaende det i Rigsdagssamlingen 1930—31 forelagte Forslag til Lov om midlertidig Hjælp til arbejdsløse, mødte Forslagets Bestemmelser om Kommunernes Adgang til fuldt ud at betale de understøttedes Kontingenter til Arbejdsløhedskasserne og Arbejdsløhedsfondens Pligt til fuldt ud at refundere Kommunernes Udgifter hertil Modstand fra Partiet Venstres Repræsentanter, der henviste til, at Mulighed for fortsat Medlemsskab i Arbejdsløhedskasserne under arbejdsløse Perioder maatte tilvejebringes ved dertil sigtende Ændringer i Kassernes Vedtægter. Da Kontingentfrihed under arbejdsløse Perioder imidlertid

vil forrykke Kassernes Økonomi i en Udstrækning, som Kassernes paa Grund af den langvarige Arbejdsløhedskrise vanskelige økonomiske Forhold ikke tillader, mener man imidlertid, at Spørgsmaalet ikke, i hvert Fald ikke for Tiden, kan løses paa denne Maade.

Under Hensyn til de med Aarene tiltagende Vanskeligheder, som den vedvarende store Arbejdsløshed medfører, kan man imidlertid ikke kræve, at de arbejdsløse, der har gaaet ledige i saa lang Tid, at de har opbrugt deres vedtægtsmæssige Understøttelse, skal kunne afse hele det Beløb, der er nødvendigt for at fortsætte Kontingentbetalingen, af den Understøttelse, der for et begrænset Tidsrum — 70 Dage — tilkommer dem efter dette Lovforslag. Da endvidere det offentlige er interesseret i, at det størst mulige Antal arbejdsløse opretholder deres Arbejdsløshedsforsikring, og da endelig den Adgang, som § 13, Stk. 3, i den nugældende Arbejdsløshedslov giver Kommunerne til at betale indtil $\frac{1}{2}$ af Kontingentet, ikke under de nuværende Forhold er tilstrækkelig, har man anset det for nødvendigt at opretholde Bestemmelsen om, at en Kommune som Tillæg til den Understøttelse, der ydes efter § 1, kan vedtage at betale en Del af vedkommende understøttedes Kontingent til Arbejdsløhedskassen. Man har dog foretaget de Ændringer i Forhold til den tilsvarende Bestemmelse i det sidste Aar behandlede Forslag, at Kommunen kun kan vedtage at betale $\frac{3}{4}$ af Kontingentet og kun faar $\frac{1}{4}$ af Udgiften refunderet fra Arbejdsløhedsfonden, saaledes at Medlemmet selv kommer til at betale $\frac{1}{4}$, Kommunen $\frac{1}{4}$ og Fonden $\frac{1}{2}$ af Kontingentet til Kassen for det Tidsrum, i hvilket Understøttelse i Henhold til Forslaget oppebæres.

Selv om man i og for sig maa formene, at det i mange Tilfælde vilde være rimeligt, om vedkommende Medlem kunde faa Adgang til at faa hele Kontingentet i det omhandlede Tidsrum betalt af Kommunen, finder man det dog forsvareligt at kræve, at Medlemmerne til Gengæld for de Goder, som Forsikringens Opretholdelse skaffer dem, selv maa betale en i Forhold til deres økonomiske Evner rimelig Del af Udgiften, og man opnaar desuden derigennem Garanti for, at Hjælpen efter denne Bestemmelse kun kommer de Medlemmer til Gode, der ved selv at paatage sig en Del af Udgiften har tilkendegivet deres Interesse i at opretholde Forsikringen.